Volanie Perivaxa (#18)

Príspevok pridal elwe
Streda, 05 september 2007

„Tak v Glen Hollow bude opä• pokoj a mier, odviedli ste naozaj dobrú prácu“ prehovoril nakoniec Isa po tom, ako mu Kriss a Amádeus prerozprávali v hostinci „U skákajúceho poníka“ svoj príbeh. „Tak to dúfam“ dodal Kriss. „Nechýbalo ve¾a a bolo by po nás“ dodal. „Tak sa na to napime!“ dvíha èasu s vínom Amádeus a neïaleko stojaci muzikanti spustili veselú pesnièku. Traja priatelia spolu pijú dlho do noci a Isa im rozpráva príbeh ktorý sa stal jemu a Krakonošovi.

Ráno im síce duní hlava z vèerajšej pitky, krásny slneèný deò ich však vyženie do ulíc. Ulice plné obyvate¾ov tlaèiacich sa sem i tam, kupci so stánkami vyvolávajúci najlepšie ceny v Suzaile, akrobati a žongléri, hrajúce sa deti naháòajúce kozu. Pokojnú atmosféru preruší zvláštny dav, tlaèiaci sa smerom k promenáde. „Dvaja otrhaní pútnici nieèo vykrikujú“ hovorí Isa a pozerá ich smerom. „Že vraj sa blíži pohroma, že bude vojna, heh, blázon. Èistý blázon“ komentuje to, napriek tomu sa však druhovia vracajú do hostinca a nad touto otázkou uvažujú èi je nieèo také možné. Amádeus medzitým zaujme publikom svojím spevom a hrou na harfu a zožne nemalý úspech.

Rozhodnú sa teda, navštívi• strážnicu, a kapitána stráži aby im vyvrátil, alebo potvrdil túto informáciu. Napriek charizmatickému jednaniu zo strany barda sa nedozvedajú niè podstatné a rozhodnú sa teda preskúma• túto skutoènos• sami. Informácia vraj pochádza z deò cesty vzdialeného mesteèka a na druhý deò ráno sa tam všetci traja vydávajú.

V podveèer prichádzajú do malej dedinky Svätá smr• a hneï v hostinci sa zapletú do prebiehajúcej bitky. Piati chlapi so znakmi miestnej milície bijú farmára a jeho ženu a po agresívnom vystúpení voèi skupine našich troch dobrodruhov sa zaène boj. Po krátkom okamihu vodca bandy použije tajomný flakónik, ktorý hodí o zem a skupina zmizne v hustom bielom dyme z hostina. Následne im farmár a jeho žena ïakujú a skupina sa od neho dozvedá pravý dôvod tohto boja. Pozve družinu na pivo a popri tom sa pustí do rozprávania:

Starý Tinneas ako sa im predstaví utiekol do Cormyru, pretože v jeho zemi, ïaleko na východ zúri vojna. So svojou ženou Alonou pobrali všetko èo im ostalo a prišli sem, aby si za posledné ušetrené mincu kúpili kus zeme a mohli tu pestova• pšenicu a postavi• sa opä• na nohy. Pred týždòom ale, v èase zberu úrody a popri tom, ako oral, narazil v zemi na nieèo •ažké. Sprvu si myslel, že to sú nejaké konáre, ale bola to plochá strana nejakého kameòa. Celý deò sa s tým lopotil, pokia¾ neobkopal celý blok a zistil, že je to nejaký kruhový poklop akoby do sarkofágu. Zapriahol teda kone, uchytil lanom poklop a snažil sa ho odsunú•. Ako tak kvílil mohutný •ahaný kameò zrazu odkia¾si vyleteli šípky, asi vo¾ajaká pasca a jeho minuli snáï náhodou. Jeho kone však zasiahli a obaja behom chví¾ky zomreli. Pod odtiahnutým poklopom sa rysovalo schodisko kamsi do tmavého podzemia. Farmár mal strach sám vojs• do temného podzemia, preto prišiel sem zo svojho neïalekého statku nájs• nejakých odvážnych dedinèanov, ktorý by prezreli podzemie. „I keby som to teraz zakryl a zasypal hlinou, nikdy by som už na svojom pozemku nemohol ži• pokojne s vedomím, že nieèo tam dole je...“ dodal Tinneas a sklopil oèi.

„A tamtí chlapíci boli tí ktorých si oslovil“ riekol Kriss deduktívne a masíroval si ranené rameno. „Áno, tí páni boli z milície, avšak správali sa ako hulváti“ dodal Tinneas. „Keï som im porozprával svoj príbeh, vrhli sa na mòa a snažili sa zo mòa vytåc• nieèo o pozemných pokladoch, ale verte mi páni, že ja o nièom takom neviem. Do podzemia som sa neodvážil vstúpi•.“

„Hmmmmm“ zamyslený Amádeus riekol nakoniec. „Myslím, že by sme sa tuto s chlapcami mohli pozrie• na tvoj problém, no nie par•áci moji?“ dokonèil vetu a na tvári vykúzlil medový úsmev. Na Krissovej tvári sa zjavil rumenec. „Ideme tam hneï teraz“ dokonèil nakoniec hovor Isa hneï nato, ako im farmár ponúkol preèka• noc uòho na statku.

Ráno sa najedli a farmár ich odprevadil kúsok cesty za dom, kde v strede po¾a ukázal na tmavý vchod do podzemia. Zaželal Krissovi, Isovi a Amádeovi ve¾a š•astia a rýchlo sa vrátil na svoj statok. „No a je to len na nás, tak ako vždy“ povzdychol si Kriss a zaèal stúpa• po schodoch do tmavého otvoru.

Prvá neve¾ká kamenná miestnos• vyzerala prastará a nepoužívaná. Zatuchnutý vlhký a plesòou páchnuci vzduch otupoval zmysli. Na podlahe našli akýsi znak a okolo neho runy, ktoré však nedokázali preèíta•. O kúsok ïalej v chodbe, napriek tomu, že postupovali opatrne sa zrazu z vysokého stropu oddelil kus kameòa a padol tesne ved¾a Krissa. Ten sa mu totiž len tak-tak stihol uhnú•, následne však nepozorne stúpol do malého prepadliska na dne ktorého si o ostré špice poranil nohu. „Tak nám to pekne zaèína“ prehovoril smutne h¾adiac na svoju krvavú nohu. „Uhni, idem ja prvý“ vraví Isa a skúma chodbu pred sebou. Istý si svojím bystrím zrakom však o chví¾u neskôr, ïalej v chodbe stúpa na šípkovú pascu. „Au, kurwa ma•!“ ziape pološialený boles•ou. Amádeus si dáva krok dozadu a vraví: „Moje zmysli chlapci nie sú také drsné ako vaše, musím teda, i keï nerád, ís• posledný“. Isa s Krissom sa na seba pozrú, kývnu plecami a postupujú ïalej.

Pomaly prechádzajú podzemím, keï zbadajú pred sebou na zemi zlatý kruh v priemere 10 stôp. „To bude nejaká lotrovina, cítim to!“ hundre si Isa a pomaly opatrne obchádza kruh. „Vidíte, hovoril som to!“ smeje sa na druhej strane bez známky poranenia. Družina ho teda nasleduje a ako náhle posledný z nich prejde ved¾a kruhu, krátky záblesk okolo nich a už sa všetci nachádzajú pod vodou v tme. Spustená magická pasca zaplnila miestnos• vodou dokonale. Zmätkujúci èlenovia plávajú kade tade a snažia sa prís• na to, ako pascu deaktivova•. V panike sa rozhodnú vypláva• až ku vchodu i keï je to istá záhuba. Náhoda to však chcela, že po ceste naspä• nechtiac vplávali do kruhu a v sekunde sa všetci mokrý zrútia na podlahu bez vody. Lapajúc po vzduchu sa pozerajú okolo seba a pátrajú oèami v tme. Napokon sa im podarí zapáli• lampáš a nesmelo pokraèujú ïalej.

Kriss sa zrazu zarazí a h¾adí pred seba. Vidí znak podobný tomu zanesenému na zaèiatku jaskyne a zrazu ako blesk z èistého neba ním prejde spomienka. Bolo to dávno, èo so zlodejom Hansom plánovali ve¾ké veci. Pamätá si však ako by to bolo vèera ako mu šepkom Hans prerozprával príbeh o majstrovi pascí – Perivaxovi. Bol to svetoznámy majster na pasce a v jeho skrýši, ktorá sa nikdy nenašla budú urèite ve¾mi vzácne kúsky. „Aaach keby sa nám len dostali do rúk“ vzdychol si vtedy Hans.

„Páni, myslím, že máme problém“ prehovoril Kriss. „S ve¾kou pravdepodobnos•ou sa nachádzame v skrýši majstra zlodejov a odborníka na pasce. To, že ešte žijeme je priam náhoda“ dodal. Družina zaskoèená týmto zistením si však verí a vydáva sa napriek tomu ïalej.

Dvojkrídlové dvere, ktoré len o chlp minú Isov hrudník a nerozdrtia ho tak na kašu odhalia miestnos• plnú pohádzaných mincí. V jej strede dominuje akási studòa. Družina podíde bližšie a z bublajúceho zeleného jazierka sa vysúka obrovský elementál. Družine sa síce podarí s poslednými silami netvora dorazi•, ale po tom, ako zlato zmizne a o chlp uniknú ïalšej pasci sa rozhodnú s poslednými silami neriskova• a vrátia sa na povrch. Doráòaný a z posledných síl opúš•ajú Perivaxovu skrýš, ktorá možno ukrýva poklady a možno i smr• a vracajú sa do Suzailu.